

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/411/2013
Identifikačné číslo spisu:	2113205482
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2113205482.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky S.B., bývajúcej C. zastúpenej JUDr. Daliborom Kuciaňom, advokátom, so sídlom v Piešťanoch, Nitrianska 5, proti odporcovi W. D., bývajúcemu v K., zastúpenému Advokátskou kanceláriou MHS Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Seberíniho 1, Bratislava, IČO: 36 866 687, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27 C 40/2013, na dovolanie navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 12. júna 2013, sp. zn. 24 Co 202/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 45,42 € na účet Advokátskej kancelárie MHS Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Seberíniho 1, do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava uznesením z 22. marca 2013, č. k. 27 C 40/2013-35 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal odporcovi nakladať a scudzit' nehnuteľnosti zapísané Katastrálnym úradom v Trnave, Správa katastra Trnava pre katastrálne územie Pác, obec P., na LV č. XXX ako rodinný dom súpisné č. XX, postavený na parcele č. XXX a parcely registra „C“, parc. č. XXX - záhrady o výmere 218 m2, parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 331 m2 a parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 59 m2, na základe kúpnej zmluvy, darovacej zmluvy, zámennej zmluvy alebo iného právneho úkonu a tiež uzavrieť zmluvu o zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnostiam alebo zriadiť záložné právo, právo zodpovedajúce vecnému bremenu alebo iné obdobné vecné alebo záväzkové právo k nehnuteľnostiam, a tiež uzavrieť zmluvu o nájme predmetných nehnuteľností, alebo vložiť nehnuteľnosti ako nepeňažný vklad do právnickej osoby až do vydania právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej. Navrhovateľke uložil, aby najneskôr do 30 dní od právoplatnosti uznesenia podala návrh na začatie konania o zaplatenie sumy 72 000,- €. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 33,- € konajúcemu súdu v lehote 10 dní od právoplatnosti uznesenia a napokon odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 290,79 € k rukám právneho zástupcu navrhovateľky do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 74 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. f/, § 76 ods. 3 a

§ 76 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na správnosť skutkových a právnych dôvodov uvedených v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel. Rozhodnutie v časti zaplattenia súdneho poplatku odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Z. z. o súdnych poplatkoch dôvodiac, že navrhovateľka bola oslobodená od súdnych poplatkov. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie odporcu uznesením z 12. júna 2013, sp. zn. 24 Co 202/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol. Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 33,- € za súdny poplatok a 75,68 € za iné trovy, k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z výpisu LV č. XXX okres Trnava, obec P., kat. úz. N., vedeného Správu katastra Trnava je zrejmé, že na predmetnom LV sú evidované parcely č. 150 - záhrady o výmere 218 m², parcela č. 151- zastavané plochy a nádvoria o výmere 331 m², parcela č. 152- zastavané plochy a nádvoria o výmere 59 m², ako aj rodinný dom súpisného č. 90 na parcele č. 152, pričom vlastníkom predmetných nehnuteľností je v celosti odporca na základe kúpnej zmluvy zavkládovanej podľa V XXX/XX, s platnosťou 2. februára 2012. V časti „C“ predmetného LV je vyznačené záložné právo v prospech VUB, a.s. Mlynské Nivy na základe úverovej zmluvy z 29. novembra 2005 a Zmluvy o zriadení záložného práva podľa V XXXX/XX, právoplatného 10. januára 2006 - 2/06. Podľa čl. 5 kúpnej zmluvy z 31. januára 2012 uzavretej medzi navrhovateľkou ako predávajúcou a odporcom ako kupujúcim, v zmluve sa konštatuje prevzatie kúpnej ceny predávajúcou, čo predávajúca (navrhovateľka) potvrdila podpisom zmluvy. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že navrhovateľka zatiaľ svoj nárok neosvedčila. Navyše mal za to, že nebol naplnený ani druhý zo základných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia, a to existencia reálnej a bezprostrednej hrozby marenia budúceho výkonu rozhodnutia, resp. ohrozenia práva navrhovateľky. Konštatoval, že bezprostredne hroziaca ujma navrhovateľke, spočívajúca v tom, že by odporca podnikal kroky vedúce k nakladaniu s predmetnými nehnuteľnosťami nebola navrhovateľkou ani tvrdená, nielo ešte osvedčená, prípadne preukázaná. Takúto konkrétnu reálnu a bezprostrednú hrozbu nie je totiž možné vyvodit' iba zo skutočnosti, že odporca je v katastri nehnuteľnosti zapísaný ako vlastník, z čoho mu vyplýva právo s nehnuteľnosťami nakladať. S poukazom na vyššie uvedené uzavrel, že v danom prípade nebol splnený ani jeden zo základných zákonných predpokladov odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia, a preto napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka, ktoré odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Namietala v ňom právny záver odvolacieho súdu, že bezprostredne hroziaca ujma nebola navrhovateľkou ani tvrdená, nielo ešte osvedčená, prípadne preukázaná. Uviedla, že už len samotná skutočnosť, že odporca je vlastník nehnuteľností, za ktoré nebola zaplattená kúpna cena, je reálna a bezprostredná hrozba. Poukázala na to, že odvolací súd si striktnie bez všetkého osvojil čl. 5 kúpnej zmluvy o deklarovaní prevzatia kúpnej ceny dovolateľkou. Ak by jeho rozhodnutie nebolo arbitrárne, svojvoľné, musel by zo spisu zistiť a prihliadnuť na podstatnú logicko-matematickú skutočnosť, že ak by dovolateľka prevzala podľa čl. 5 kúpnej zmluvy sumu 85 000,- €, nemá dôvod sa vo veci domáhať jej zaplattenia, nežiadala by súd o vydanie predbežného opatrenia do rozhodnutia vo veci samej, keďže sám odporca uvádzal, že dal X. R. sumu 48 000,- € a nie celú kúpnu cenu. Odporca dokonca popiera samotnú kúpnu zmluvu, s podstatnou náležitosťou (kúpna cena) a tvrdí, čo paradoxne poprel odvolací súd, že takú sumu ani zaplatiť nemal. Čiže kupujúci nemal zaplatiť 85 000,- €, zaplatil len 48 000,- € a odvolací súd mal preukázané, že dovolateľka prevzala 85 000,- € a svoj nárok neosvedčila. Namietala nepreskúmateľnosť, nelogickosť, protirečivosť, nepresvedčivosť a arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Argumentáciu odvolacieho súdu považovala v rozpore s podstatou a zmyslom ustanovení o predbežnom opatrení, ale i s elementárnou logikou a nesprávnym právnym posúdením veci. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie sú splnené zákonom stanovené podmienky na

nariadenie predbežného opatrenia, keďže podľa jeho názoru nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Navrhol dovolanie navrhovateľky zamietnuť a priznať mu aj náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie

po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom,

tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľky z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny

poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti,

že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vady, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľke neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaťka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces..

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva

je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľky, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia odvolacím súdom. Dovolaťka preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením

veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia.

Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia posudzuje len podľa obsahu návrhu a k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín. Takýto postup súdu predpokladá platná právna úprava (§ 115 ods. 1 O.s.p. a contrario, § 75 ods. 7 O.s.p.) sledujúca tým dosiahnutie účelu právneho inštitútu predbežného opatrenia, ktorým je rýchle a pružné riešenie situácie vyžadujúcej okamžitý zásah súdu. Ak by sa v konaní o nariadenie predbežného opatrenia malo trvať na požiadavke riadneho vykonania a hodnotenia dôkazov, mohol by byť účel tohto procesného inštitútu zmarený.

Za neopodstatnenú považoval dovolací súd námietku navrhovateľky o odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ktoré malo spočívať v tom, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu je v súlade s § 169 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 167 ods. 2 O.s.p. a 157

ods. 2 O.s.p., obsahuje riadne opísaný skutkový stav, ako aj zhrnutie a vyhodnotenie osvedčovaných skutočností, s ich následných správnym právnym posúdením v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože

odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa „neposkytnutia súdnej ochrany odvolacím súdom“, resp. porušenia práva na súdnu ochranu, dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (napr. II. ÚS 37/01). Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok, nemôžu porušiť základné právo navrhovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako namietala dovolateľka v podanom dovolaní, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 ods. 1 O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne

posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje

zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia navrhovateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), navrhovateľkou vytýkaná skutočnosť by mala

za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p., a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú poskytol odporcovi vypracovaním vyjadrenia z 5. novembra 2013 k dovolaniu navrhovateľky (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č.655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vyhlášky vo výške 30,04 €, čo s náhradou výdavkov za

miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t. j. 7,81 €)] po pripočítaní DPH v sume 7,57 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu predstavuje spolu 45,42 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.